

[Kaj Hansen]

kendt er det ikke praksis i andre kommuner. Jeg tror, det vil være meget nyttigt set ud fra en nærdemokratisk opfattelse. Hvis man f. eks. tænker sig, at der er nogle trafikproblemer i et område i en by, vil det da være rimeligt, at en deputation derfra får adgang til at tale med teknisk udvalg eller trafikudvalget, hvis det hedder det, i den pågældende kommune.

Jeg tror altså, det vil være værdifuldt, hvis man i langt højere udstrækning kunne indføre den praksis, som man har i folketinget på dette område.

Der er også en anden ting, som vi har taget op, som måske repræsenterer noget nyt, som andre ikke har været inde på. Vi ved jo, at miljøproblemerne spiller en stadig større rolle; vi har jo diskuteret miljøproblemer her i folketinget ved mange lejligheder. Det er et spørgsmål, som virkelig egner sig til nærdemokratisk behandling. Jeg kunne således forestille mig, at man i kommunerne lavede miljøudvalg med direkte repræsentation for brugerne, for befolkningsgrupper alsidigt sammensat, således at man kunne overvåge både den forurening, der sker med luften, den forurening, der sker med vandet, og kemiske stoffers forurenende karakter på forskellige områder. Sådanne – man kan kalde dem, hvad man vil – miljøgrupper eller forbrugergrupper på det område tror jeg kunne være et meget effektivt supplement i kommunerne til bekæmpelsen af miljøforurening af den ene eller den anden art.

Så vil jeg endelig sige, at når der tales så meget om den manglende tillid til kommunalbestyrelserne, afstanden mellem kommunalbestyrelserne og befolkning, skal man ikke glemme én væsentlig ting, og det er, at der fra regeringens og folketingets side er trukket mange, mange ting ned over kommunerne, som kommunalbestyrelserne har måttet sidde og administrere. Det har været nedskæringer på det ene eller det andet område. Tænk bare, hvad der har været af diskussioner om nedskæringer f. eks. på daginstitutionsområdet. Ja men når en lang række kommunalbestyrelser – i virkeligheden de fleste – over for befolkningen kommer til at fremstå som regeringens forlængede arm, der fører nedskæringen helt ud i kommunerne på en række områder af social karakter, som i virkeligheden betyder en forringet service for borgerne – på daginstitutioner, på det sociale

område osv. – kan ingen herinde tro, det skulle medvirke til at øge borgernes tillid til kommunalbestyrelserne. Der har man måske fat i en virkelig ende, når man taler om tilliden både mellem folketinget og befolkningen og kommunalbestyrelserne og befolkningen. Jeg kan godt forstå, at befolkningen i kommunerne simpelt hen ikke fatter mange af de ting, der er kommet her fra folketinget, og som er trukket ned over hovedet på kommunerne.

Jeg vil også sige, at den rolle, Kommunernes Landsforening efterhånden er kommet til at spille, ikke er holdbar. Det er jo efterhånden blevet praksis, at indenrigsministeren holder et møde med bestyrelsen for Kommunernes Landsforening, og så har Kommunernes Landsforenings bestyrelse den opfattelse, at der nok ikke er så meget at gøre, man er nok nødt til at følge indenrigsministeren. Så meddeler indenrigsministeren, at nu har man truffet aftale med Kommunernes Landsforenings bestyrelse om, at nu skal man gennemføre de og de indskrænkninger, de og de investeringslofter, eller hvad det kan være. Det vil i virkeligheden sige, at Kommunernes Landsforenings bestyrelse efterhånden opstår som et statsligt organ, som et redskab, indenrigsministeren benytter sig af til at få sine forslag igennem. Jeg synes, det er meget uholdbart at køre videre med.

Så er der nogle, der har sagt til mig: ja men hvis Kommunernes Landsforenings bestyrelse ikke gør noget sådant, fremsætter indenrigsministeren bare nogle forslag i folketinget. Ja men så kom frem med de forslag, så får vi andre da også lejlighed til at tage stilling til dem. Det får vi jo ikke, når tingene afgøres mellem indenrigsministeren og Kommunernes Landsforenings bestyrelse.

Jeg kan godt se, det her ikke bekommer nogle kommunalbestyrelsesfolk eller kommende kommunalbestyrelsesfolk så godt, men det er jo i virkeligheden sandheden, og der er i kommunerne en voksende forståelse af, at denne praksis bør ændres snarest.

Til sidst vil jeg gerne sige: kommunisterne finder det afgørende, at demokratiet i kommunerne styrkes ved, at befolkningen tilkæmper sig indflydelse på den kommunale virksomhed. Det kan kun ske ved, at befolkningen aktivt engagerer sig i kampen mod nedskæringer og gennem de lokale interesseorganisationer forsøger at lægge et pres på